

SECȚIUNEA III.

1. Isus Christos și învățătura sa.

1. Religiunea creștină, își are începutul de la Isus Christos, în-teetorului ei. De-atunci și pîn'acum, suntu 1872 ani.— Isus, în cop-lărie, a fostu ascultătoru de părinți, activu, blăndu cătră toți omenii, și plinu de înțelepciune! Și pe cătu creștea cu corpulu, pe atâta creș-seau în elu, și aceste frumoșe însușiri; de aceea toți omenii îl iu-biau.—Pînă la etatea de 30 ani, a statu pe lîngă părinții sei, cari e-rau tórte seraci, lucrându împreună cu dînșii, pentru a căștiga pânea de tóte ȝilele. La 30 de ani, devenindu **barbatu**, începú învățătura sa. Ceea ce învăța, și singuru făcea. Elu și ca barbatu, avea o âni-mă fórte bună; și de aceea iubia pe toți de-o-potrivă. Nimine din ó-meni nu l'a întrecutu, ba nici l'a ajunsu. Elu a începutu învățătura sa în acelu timpu, când pretutindene ómenii se vindeau ca vitele, sub cu-ventu că suntu **selavi**; și când tóte sarcinele, erau pusse numai pe u-merii selaviloru; er' cei puternici, nici cu vêrfulu degetului nu voiau se le misce.... Atunci, când nimene nu cutesă să-și ridice vócea în con-tra acestoru neomenóse appăsări, elu, cu unu curagiu nespussu, începú a în-vêță în publicu, datoriele și drepturile ce au fie-care.

2. Elu musstra pe assupritori, pentru că împovorau pe cei mici; și mân-găea pe cei miseri ¹⁾, promițindu-li bunuri cereseci!... Elu a spussu fă-ră șfială, și unora și altora, că Dumneȝeu n'a creatu nici micu nici ma-re: ci pe toți de-o-potrivă; căci peste unu timpu, celu multu 80 ani, și u-nii și alții, éráși se întoreu în pămêntu—muma comună a tutuloru—din care s'au luat. —Elu assemene învăța: Că copiii trebuie să fie supuși și ascultători părinților, precum și cetățenii, **legiloru**.—Că selavulu —**ca omu**—prin silință, ânimă bună și modestie, ²⁾ póte să ajungă ca **Domnulu seu**.—Că scolarii assemene, prin purtare bună și silință, potu ajunge ca **învêțătorulu loru**.—Că rugăciunea nu trebuie făcută cu fă-ȝiarnicie, lungă și numai din buze; ci scurtă și din tótă ânima: căci **ânimă curată**, place lui Dumneȝeu! —Că adevêratulu **postu**, nu stă în ossebirea bucateloru; ci în depártarea gânduriloru și fapteloru celoru rele, precum: să nu **mînteseși**, se nu fi **leneșu**, să nu **vorbesci de reu**, să nu răpesci **dreptulu** nimănnui și să nu **assuprescși**, în nici unu modu, pe **fratele têu**.—Că a iubi pe aprópete têu, însemnéză a iubi pe Dum-neȝeu.—Cu unu cuvêntu: că toți suntemu frați pe pămêntu, și fii acelu-ia-și părinte comunu, care este în ceriu—Dumneȝeu.—Cum vedeți, în-vêțătura lui a fostu, este și va fi, o adevêrată doftorie tēmêduitóre, pentru toți cari voescu s'o asculte, s'o înțelégă și să urmeze ei. Evan-

¹⁾ Nevoeși. ²⁾ Bună purtare.